

‘Ο σωστός δρόμος

‘Η έσωτερική μας ὄψη εἶναι τὸ σύννεφο
Ποὺ συνεχῶς ἀλλάζει σχῆμα.

“Ἐτσι συμπεραίνω

Πῶς τὰ καράβια ποὺ παρέκαμψαν τοὺς κάβους
Τῶν μεσημβρινῶν χωρῶν δὲν εἶναι γυμνωμένα
Σὰν ἀκρωτήρια στερούμενα χλωρίδος
Μὰ ἔχουν στολίδια καὶ πανιά

“Ἐχουν κατάρτια καὶ ἰστιά

‘Ἴστούς χονδρούς σὰν τοὺς κορμούς ρητινοφόρων δένδρων
Δένδρων πανύψηλων ποὺ στέκουν σ’ ἓνα πόδι
Μὲ ὀλολύζοντας πιθήκους στὰ κλαριά των.

Αἴφνης μιὰ θύελλα περνᾶ ντυμένη μὲ φουστάνι
Μαινάδος ποὺ φορεῖ στὸ πρόσωπό της μάσκα

“Ὡ τὸ φιλὶ ποὺ μούδωσε

Θὰ τὸ θυμᾶμαι πάντα

“Ἦταν γλυκύτατο

Μέγα κεράσι ὄριμο

Ποὺ δυὸ τὸ πιπιλίζουν χεῖλη

Πόθων ζεστῶν ποὺ πάλλονται

“Ὅπως τὰ ἐν στύσει δένδρα.

Τέλος μιὰ κόκκινη φρεγάδα πλησιάζει

‘Οργώνοντας τὰ κύματα σὰν ρόδα αὐτοκινήτου

Ποὺ προχωρεῖ σὲ λάσπες κοιμισμένης χώρας

Μέσα στὸ βάθος τῆς νυκτός

Μέσα στὸ βάθος τῶν ὀνείρων

Μὲ ἀναμμένους τοὺς φανοὺς σὰν δόξα.